του καὶ μὲ μιὰ τυχαία πρόφαση τὸν ἐπροκάλεσα...

— Μπᾶ, μόνος σου εἶσουν ;

— Ὁλομόναχος.

Ὁ κόμης ἔκρυψε ἕνα χαμόγελο, μὰ ὁ Λαντρύ, λιγώτερο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μ' ἕνα πήδημα ἦρθε καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν ξενοδόχο τὸν ὁποῖο ἐκοίταζε στὰ μάτια.

— Καὶ ἔπειτα ; τὸν ἐρώτησε μὲ τραχύτητα.

— Ἔπειτα ; τραύλισε ἐκεῖνος, ἔπειτα πήραμε τὶς θέσεις μας κι' ἄρχισε ἡ μονομαχία. Ὁ ξένος, τὶ νὰ σᾶς πῶ, πάλαιψε σὰ λεοντάρι, μὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει...μπροστὰ σὲ μένα.

— Μπροστὰ σὲ σένα μόνο ;

— Βέβαια !

Ἡ γροθιὰ τοῦ Λαντρὺ ἔπεσε τότε μὲ θόρυβο ἀπάνω στὸ τραπέζι...

— Μὰ τοὺς Ἁγίους Πάντας, φώναξε, εἶσαι ἕνας...

Ἕνα ὅμως βλέμμα τοῦ κυρίου του τὸν συνεκράτησε κι' ἀποτελείωσε τὴ φράση του διαφορετικά :

— Εἶσαι ἕνας παλληκαρᾶς, εἶπε.

— Ἔτσι τώρα, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, ἔγινες κάπηλος χάρις στὸ θάνατο τοῦ κυρίου Λέλιου.

— Μάλιστα, κύριε· ὅσο δὲ γιὰ τὸν ἀφέντη μου ἀπὸ τὸ φόβο του μήπως παρασυρθῇ ἡ μνηστή του σὲ νέους ἔρωτες τὴν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη καὶ τὴν ἔφερε διὰ τῆς βίας μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους του στὸν πύργο του, ἐδῶ, στὴ δ' Ἀγρέδα.

— Ὅπου μὴ βλέποντας ψυχή, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐρωτευθῇ κι' ἄλλη μιὰ φορά.

— Καὶ μάλιστα, εἶπε ὁ Τρουξίλλος, σὲ λίγες ὧρες γίνεται σύζυγός του...

— Πότε θὰ γίνει ὁ γάμος ;

— Μεθαύριο.

Ἕνα ρῖγος διέτρεψε τὸ σῶμα τοῦ κόμητος.

— Ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐξακολούθησε προσποιούμενος τὸν ἀτάραχο, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ποιὰ σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ Δὸν Λέλιου καὶ τῶν σχέσεων σου μὲ τὴ γυναῖκα σου.

— Πολὺ στενὴ σχέσις, κύριε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ξένος αὐτὸς ἔγινε ἀφαντος ἡ δόννα Δολόρα εἶνε ἀπαρηγόρητη καὶ ἡ γυναῖκα μου, ἡ ὁποία λατρεύει τὴν κυρία της, συμμερίζεται τὸ ἐναντίον μου μῖσος της.

— Ὥστε, δυστυχισμένε μου φίλε, ὅταν ξαναγύρισες κοντὰ της θριαμβευτὴς καὶ ἰδιοκτήτης πιὰ τοῦ καπηλείου ποὺ ὀνειρευόσουνα...

— Μοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα, μὲ μεταχειρίστηκε σὰ δολοφόνο...

— Τὸ τρελλοκόριτσο ! Μὰ δὲν καταλαβαίνει ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς δολοφόνος ἅμα σκοτώνει ἕναν ἄνθρωπο τίμια ; Ἄχ, καὶ τί δὲν θὰ τῆς ἔλεγα, ἂν τὴν εἶχα ἐδῶ κοντά μου, ἔστω καὶ γιὰ πέντε λεπτά. Πολὺ γλήγορα θὰ τὴν ἔκανα νὰ ξαναπέσῃ στὴν ἀγκαλιά σοῦ...

— Δυστυχῶς ! εἶπε ὁ Τρουξίλλος.

— Πρέπει νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ξαναδῶ τὴν βαφτισιμιά μου.

— Νὰ εἶταν τοὐλάχιστον ὁ Δὸν Διάζ στὸν πύργο ;

— Πῶς ; Ὁ δὸν Διάζ ἀπουσιάζει ;

— Ναί.Λείπει λίγες λεῦγες μακρυὰ ὅπου ἔχει κάποιαν ὑπηρεσία.

— Ὑπηρεσία κατασκόπου ! ἐσυμπλήρωσε ὁ ἀδιόρθωτος Λαντρύ. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε ὁ Τρουξίλλος.

— Καὶ ὅταν ἐκεῖνος λείπει, ρώτησε ὁ κόμης, ποιὸς ἐπαγρυπνεῖ στὴ δεσποινίδα.

— Ὁ Δὸν Ἀντώνιο Παραβεδρᾶς καὶ πολυάριθμοι ὑπηρέτες ὁπλισμένοι ὡς τὰ νύχια, ποὺ ἔχουν διαταγὴ νὰ σκοτώνουν ἀνελέημονα κάθε ἄγνωστο ποὺ θὰ προσπαθοῦσε νὰ μπῇ μέσ' στὸ σπίτι. Μ' ἄλλους λόγους οἱ πόρτες δὲν εἶν' ἀνοιχτὲς γιὰ τον καθένα.

— Καὶ κάνουνε πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ κόμης ποὺ σηκώθηκε μὲ χασμουρητό, ἄλλα τώρα, ξενοδόχε μου, συγχωρᾶτε με γιατὶ εἶμαι κουρασμένος καὶ τὰ μάτια μου κλείνουνε...

Ὁ Τρουξίλλος ἔκανε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα στριφογυρίζοντας τὸ καπέλλο του στὰ χέρια, εἶπε μπερδεμένα :

— Καὶ τὰ... χρήματα τὶ θ' ἀπογίνουν ;

— Γιὰ τὴν κληρονομία θέλεις νὰ πῇς ;

— Ναί.

Ὁ κόμης τοῦ ἔδειξε μιὰ χρηματοσακκοῦλα ἀρκετὰ βαρειά.

— Βλέπεις, τοῦ εἶπε, τὰ εἶχα ἕτοιμα.

Τὰ μάτια τοῦ Τρουξίλλου ἀστράψανε.

— Καὶ πόσα νᾶνε τάχα ; ρώτησε.

— Διακόσια φιορίνια ὁλλανδικά.

— Τί λέτε ;

— Μάλιστα, εἶπε ἀδιάφορα ὁ κόμης, καὶ φαντάζομαι ὅτι ἡ Στεφανίνη θὰ χαιρόταν πολὺ ἄμα τὰ ἔπαιρνε.

— Βέβαια, βέβαια, ἔκανε ὁ ξενοδόχος, δὲ μοῦ τὰ δίνετε...

— Ἀδύνατο, τὸν διέκοψε ψυχρὰ ὁ κόμης.

Καὶ κοιτάζοντας τὸ ἐκστατικὸ ὕφος τοῦ ξενοδόχου συλλογίστηκε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὰ καταφέρω νὰ μπῶ ἄποψε στὸν πύργο.

Ὁ Τρουξίλλος στάθηκε ζαλισμένος γιὰ λίγο. Τὸ χρυσάφι καὶ τὸ κρασὶ τοῦ εἶχαν θολώσει τὸ μυαλό.

— Πῶς, ψιθύρισε, ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ ἐμπιστευθεῖτε αὐτὰ τὰ χρήματα ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΘΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ὁ Τόμος δραχ. 12

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Βίσμαρκ δεσμευόμενος

Ὑπάρχει συνήθεια στὴ Γερμανία κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ νὰ δοκιμάζεται ἡ στερεότης τοῦ δεσμοῦ τῆς πρώτης θημωνιᾶς σὲ κάθε ξένο πρόσωπο πρὸς τοὺς θεριστὰς ποὺ θὰ περνοῦσε περαστικὰ ἀπὸ τοὺς ἀγρούς. Κάποτε ὁ Βίσμαρκ, ἀγνοῶν τὸ ἔθιμο αὐτό, διήρχετο πεζὸς κάποιον ἀγρό, ὅταν δώδεκα ὡς δεκαπέντε θερίστριες ἔπεσαν ἀπάνω του καὶ πρὶν νὰ προφτάσῃ νὰ πῇ λέξη τὸν ἔδεσαν στερεώτατα. Σὲ λίγο ὁ αἰχμάλωτος ἀπελευθερώθηκε καὶ ἔμαθε την αἰτία τῆς δεσμεύσεως του. Ἡ ἀπάντησις του εἶταν ἕνα χρυσὸ ἑκατόφραγκο στὶς θερίστριες καὶ ἕνα βαρελάκι μπύρα στοὺς θεριστές.

***

Τὰ ὀστᾶ τοῦ Βολταίρου

Κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τὰ ὀστᾶ τοῦ Βολταίρου, τοῦ φιλοσόφου ἐκείνου καὶ προδρόμου τῆς μεγάλης αὐτῆς κοινωνικῆς μεταβολῆς μετεφέρθηκαν μετὰ τιμῶν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν Παρισίων. Ὅταν πάλιν, κατὰ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Βουρβώνων τὸ κτίριον ἀπὸ ναὸς τῆς Δόξης, ἀπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὴν θρησκείαν, μερικοὶ φανατικοὶ βασιλόφρονες διεμαρτύροντο ὅτι ἡ κόνις τοῦ ἀθέου Βολταίρου μιαίνει τὸν ἱερὸν ναόν.

Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἀνετέθη εἰς τὸν Λουδοβῖκον τὸν 18ον ὅστις ἐν προκειμένῳ ἔδωσε πολὺ ἔξυπνη ἀπάντησι :

— Μὴν τύχῃ καὶ βγάλετε τὸ ὀστᾶ ἀπὸ τὸ Πάνθεον. Ν' ἀφήσετε τὸ Βολταῖρο ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Ἡ μεγαλείτερη του τιμωρία εἶνε ν' ἀκούῃ κάθε πρωῒ κι' ἀπὸ μιὰ λειτουργία !

Μετὰ χρόνια ὅμως μερικοὶ βάρβαροι φανατικοὶ διεσκόρπισαν τὰ λείψανα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου στοὺς δρόμους.

***

Ἡ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος

Τὸ 1853 ὁ τότε τσάρος Νικόλαος ταξείδευε σιδηροδρομικῶς. Ἡ ἁμαξοστοιχία ὅμως ἐπήγαινε πολὺ ἀργά. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυπόμονος νὰ φτάσῃ στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ του προσκαλεῖ ἕνα ὑπουργὸ ποὺ τὸν συνώδευε καὶ τὸν ρωτάει γιατὶ πηγαίνουν τόσο ἀργά, ἐνῶ αὐτὸς τὸν εἶχε βεβαιώσει πὼς θὰ πήγαιναν γρηγορώτερα.Ὁ ὑπουργὸς ἀπάντησε ὅτι κι' ὁ ἴδιος ἀπορεῖ, γιατὶ ἀκριβῶς τὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὴν ἴδια μηχανὴ εἶχε διατρέξῃ κι' αὐτὸς πρὸ ἡμερῶν πολὺ ταχύτερον καὶ ὅτι τώρα εἶχε παραγγείλῃ στὸ μηχανικὸ ν' ἀναπτύξῃ μεγαλειτέρα ταχύτητα, ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ.

— Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τὸ διατάσσει.

Ἡ διαταγὴ μεταβιβάζεται ἀλλὰ τὸ ταξεῖδι δὲν ἐπιταχύνεται. Ἐπαναλαμβάνεται ἡ διαταγή, ἀλλὰ τίποτε.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ καταγανακτισμένος ὁ αὐτοκράτωρ διατάσσει νὰ προσαχθῇ ὁ μηχανικὸς καὶ τὸν ἐρωτᾷ γιατὶ ἐνῷ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ὑπουργὸς διέτρεξε πολὺ ταχύτερα τὴν γραμμὴ αὐτή, τώρα ἡ ἁμαξοστοιχία κινεῖται σὰν χελώνα.

— Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ τρέχῃ ἡ ἁμαξοστοιχία, ἀπαντάει ἀπαθὴς ὁ μηχανικός.

— Καὶ πρὸ ἡμερῶν δὲν ἦτο τάχα ἐπικίνδυνο ὅταν ταξείδευε ὁ κύριος ὑπουργὸς ; ἐρωτᾷ ὁ αὐτοκράτωρ.

— Ναί, ἀλλὰ ὑπουργοὺς ἔχει πολλοὺς ἡ Ρωσσία, ἐνῷ αὐτοκράτορα ἕνα καὶ μόνο !... ***

Ἀπόψεις ποιητοῦ

Ὁ ἐκδότης μιᾶς ἐφημερίδος τῆς Βοστώνης εἶχε γράψει πρὸς τὸν μεγάλον Ἄγγλον ποιητὴν Ρυβέρτον Μπράουνιγκ μία ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας τοῦ προσέφερε 150 λίρες στερλίνες (ποσὸν παροιμιῶδες γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη) γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα ποίημα. Ὁ ποιητὴς ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴ μεγαλόδωρη προσφορὰ διὰ τῆς ἑξῆς ἐπιστολῆς :

«Ἂν μποροῦσα νὰ γράφω μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ἐλάβαινα ὑπ' ὄψει μου τὴν αἴτησίν σας. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ. Ἓν ἄλλο ἀγγλικὸ φύλλο μοῦ προσέφερε ἐσχάτως ἕνα πολὺ μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ κι' ὅταν ἀρνήθηκα μοῦ προσέφερε ἀκόμη μεγαλείτερο. Ὁ ἐκδότης τότε μοῦ ἔστειλε μιὰ συναλλαγματικὴ ἀσυμπλήρωτη γιὰ νὰ γράψω σ' αὐτὴν ὅ,τι ποσὸν ἤθελα. Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἔστειλα κι' αὐτὴν πίσω. Δὲ μοῦ φαίνεται σκόπιμο νὰ γράφω σ' ἐφημερίδες. Ὅταν βγάλω κανένα βιβλίο καὶ ἀγορασθεῖ, τότε θὰ βεβαιωθῶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ διαβάζουν τὰ ἔργα μου.Ὀτανόμως μὲ βρίσκουν κάθε μέρα σεὶς ἐπιφυλλίδες τῶν ἐφημερίδων, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ παρουσιάζωμαι ἀπρόσκλητος στὸ κοινόν».

*

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὁ Ἐλευθέριος Γιαννακέλης δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ Περιοδικόν μας. Ἄνευ μάλιστα ἐντολῆς τῆς διευθύνσεως ἐνέγραψε συνδρομητὰς καὶ κατεχράσθη τὸ ἀντίτιμον, δι' ὅπερ καὶ ἐμηνύθη. Τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου πρὸς τοὺς ἐξαπατηθέντας θὰ κανονισθῇ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως.